

Sygn. akt III AUa 984/12

POSTANOWIENIE

Dnia **20 grudnia 2012** r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda
	Sędziowie:	SSA Urszula Kocyłowska SSA Marta Pańczyk-Kujawska (spr.)
	Protokolant	st.sekr.sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2012 r.

na rozprawie

sprawy z wniosku **M. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o wysokość emerytury

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **3 lipca 2012 r.** sygn. akt **IV U 1421/11**

p o s t a n a w i a:

odrzuć apelację.

Sygn. akt III AUa 984/12

UZASADNIENIE

M. S. (ur. (...)) jest uprawniona do stałej renty z tytułu choroby zawodowej, prawo do której nabyła od 1 listopada 1980r.

Od 1 maja 1997r. jest uprawniona do emerytury, która to została przyznana na jej rzecz decyzją z 22 maja 1997r. i wysokość to której została obliczona z uwzględnieniem, między innymi wwpw wynoszącego 94,10 % oraz kwoty bazowej obowiązującej w dacie zgłoszenia wniosku o emeryturę, a wynoszącej 936,05 zł.

W. został obliczony w oparciu o wynagrodzenie osiągnięte przez M. S. w Zakładach (...) w O. w okresie jednego roku tj. od czerwca 1979 – maja 1980r, potwierdzone na stosownym druku Rp – 7 (zalegającym w aktach postępowania przed organem rentowym na k. 9) - dołączonym do wniosku o rentę, przy uwzględnieniu to którego w związku z wejściem w życie ustawy z 17 października 1991r. o rewaloryzacji emerytur i rent ... (Dz. U. nr 104 poz. 450) początkowo wyniósł 92,63%, a następnie po ubruttowaniu decyzją wydaną 15 marca 1992r. (k. 55) został podwyższony do wartości 94,10 %.

Wnioskodawczyni pobiera świadczenia w zbiegu.

Początkowo świadczenia były wypłacane przez ZUS Oddział w B., a w związku ze zmianą miejsca zamieszkania - od stycznia 1990r. ZUS Oddział w R..

23 maja ubiegłego roku M. S. przedłożyła w organie rentowym w R. nowe zaświadczenia na dwu drukach Rp – 7, dotyczące jej wynagrodzenia osiąganego u tego samego pracodawcy, który zmienił nazwę na (...) SA w O., potwierdzające wysokość osiąganego przez nią wynagrodzenia w okresie od 1976 – 1988r.

W związku z powyższym organ rentowy wydał 6 decyzji, dwie z daty 30 maja i 26 sierpnia 2011r., odmawiające przeliczenia podstawy wymiaru renty z tytułu choroby zawodowej oraz dalsze 4 , a mianowicie: dwie z tej samej daty 7 czerwca 2011r. , z adnotacją iż zostały one wydane z urzędu, a mianowicie pierwsza przeliczająca od 1 sierpnia 2011r. wysokość pobieranej przez wnioskodawczynię emerytury, poprzez jej obliczenie z uwzględnieniem obniżonej do wartości 717, 16 zł kwoty bazowej, ostatecznie określającą wysokość emerytury na 1078,26 zł., i kolejna obliczająca wysokość świadczeń w zbiegu, poprzez przekazanie do wypłaty połowy renty tj. kwoty 527,11, zł oraz połowę renty powiększoną o emeryturę obliczoną jak w pierwszej decyzji tj. 1078,26 zł.

Niezależnie od powyższego organ rentowy wydał dwie dalsze decyzji z tej samej daty tj. 10 czerwca 2011r., również podejmując działanie z urzędu, lecz w związku z przedłożeniem przez wnioskodawczynię nowej dokumentacji płacowej na którą wskazano na wstępie.

Pierwsza z tych decyzji dotycząca emerytury, dokonuje obliczenia jej wysokości z uwzględnieniem wynagrodzenia osiągniętego przez wnioskodawczynię w okresie od 1 stycznia 1978 – 31 grudnia 1987r. ustalonego w oparciu o przedłożoną (omawianą) nową dokumentacją płacową. Tak obliczony wwpw został obniżony do wartości 88,84% , natomiast podstawa wymiaru została obliczona z uwzględnieniem kwoty bazowej, (po podwyższeniu do 100% przeciętnego wynagrodzenia) wynoszącej 985,32 zł.

Dalsze składniki mające wpływ na wysokość emerytury pozostały bez zmian.

Ostateczne obliczenie wysokości emerytury podane w sposób określony wyżej dało kwotę 1 125,33 zł .

Drugą decyzją z tej daty dotyczącą świadczeń wypłaty w zbiegu, organ rentowy przekazał do wypłaty połowę renty z tytułu choroby zawodowej w 527 11 zł oraz wartość pełnej emerytury określoną na kwotę, jak w decyzji o jej przeliczeniu, określoną na kwotę 1 125 33 zł.

M. S. odwołaniem skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie zakwestionowała 4 z wydanych przez organ rentowy decyzji, po złożeniu przez nią wniosku o przeliczenie pobieranych przez nią świadczeń , a mianowicie dwie wydane w dacie 7 czerwca 2011r. i dalsze dwie z 10 czerwca 2011r., wnosząc o ich zmianę i przyznanie jej świadczenia „w wysokości nie niższej niż to które posiadałam przed wydaniem ww. 4 decyzji z załącznikiem”. W uzasadnieniu podniosła, że zmniejszenie jej świadczenia emerytalnego jest dla niej krzywdzące, gdyż w znacznej mierze pozbawia ją możliwości zakupu, nie tylko lekarstw, ale także i innych środków potrzebnych do życia.

W obszernej odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, w istocie akcentując iż organ rentowy w B. przyznając wnioskodawczyni prawo do emerytury popełnił błąd, w części dotyczącej uwzględnienia do

obliczenia jej wysokości, kwoty bazowej obowiązującej w dacie zgłoszenia wniosku o jej przyznanie. Organ rentowy podkreślił, że wobec nie przedłożenia przez wnioskodawczynię żadnej dokumentacji płacowej, jako załącznika do wniosku o emeryturę, możliwe było obliczenie podstawy jej wymiaru wyłącznie przy przyjęciu podstawy wymiaru obliczonej na potrzeby ustalenia wysokości renty w związku z chorobą zawodową, a więc kwoty bazowej w wysokości 666,96 zł, a nie jak miało to miejsce obowiązującej w dacie zgłoszenia wniosku o emeryturę w kwocie 936,05 zł.

W końcowym fragmencie organ rentowy zaakcentował, iż wydane dwie decyzje z daty 10 czerwca 2011r, tj. emerytalna i zbiegowa są rezultatem uwzględnienia stanowiska wyrażonego przez Sąd Najwyższy w uchwale z 15 lutego 2006 w sprawie

II UZP 16/05 .

Rozpoznając odwołanie Sąd I instancji , przeprowadził dowód z informacyjnego przesłuchania wnioskodawczyni na rozprawie 29 grudnia 2011r., z zeznań świadka M. G. – pracownika organu rentowego, a następnie zlecał stronie pozwanej kilkakrotnie przeprowadzenie symulacyjnego obliczenia wysokości pobieranej przez odwołującą emerytury, w różnych wariantach, na które to zlecenia organ rentowy odpowiadał kolejno pismami z daty 16 stycznia 2012r.

(k. 20 – 21), 30 kwietnia 2012r. (k. 41 wraz z zał. k 42 - 49), oraz 17 czerwca 2012r. (k.58 wraz zał. k; 59 – 60), a także z oświadczenia złożonego na rozprawie 23 lipca 2012r. przez pełnomocnika wnioskodawczyni , ostatecznie precyzującego odwołanie.

Wyrokiem wydanym 3 lipca 2012r. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję z 7 czerwca 2011r. znak: (...), poprzez nakazanie organowi rentowemu uwzględnienie do wyliczenia świadczenia emerytalnego M. S. w tzw. części socjalnej kwotą bazową z daty złożenia wniosku o emeryturę tj. 985, 32 zł (pkt I) w dalszej części orzekł o oddaleniu odwołania od decyzji z

10 czerwca 2011r. znak; (...) - ustalającej wysokość bieżącej emerytury (pkt II), w pozostałym zakresie umorzył postępowanie (pkt III).

W uzasadnieniu wskazał „Decyzją z dnia 16.09.1980 r Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. w oparciu o przepisy ustawy z dnia 12.06.1975 r o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity Dz.U z 1983 r nr 30 poz 144 z późn.zm) przyznał wnioskodawczyni M. S. prawo do renty w związku z chorobą zawodową od dnia 13.08.1980 r.

Do ustalenia podstawy wymiaru renty zostało uwzględnione wnioskodawczyni z okresu 12 miesięcy tj od 1.06.1979 r do 31.05.1980 r na podstawie sporządzonego przez Zakłady (...) zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach z dnia 17.07.1980 r (wnioskodawczyni rozwiązała stosunek pracy z Zakładami (...) z dniem 31.01.1988 r). Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia ustalony z tego okresu wyniósł 94,10%, a kwota bazowa po wprowadzeniu takiego składnika 666,96 zł /k.5,18,43 akt rentowych/.

Kolejna decyzją z dnia 22.05.1997 r na podstawie ustawy z dnia 17.10.1991 r o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U nr 104 poz 450 z późn.zm) po rozpoznaniu wniosku z dnia 9.05.1997 r wnioskodawczyni została przez organ rentowy przyznana

wcześniejsza emerytura (w związku z ukończeniem 55 lat). ZUS wskazał w decyzji, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (WWPW) wynosi 94,10% oraz, że podstawę wymiaru obliczono przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy przez 936,05 zł tj kwotą bazową. W tej samej dacie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał także decyzję przeliczającą od 1.05.1997 r przysługującą odwołującej rentę inwalidzką trzeciej grupy inwalidzkiej w zw z chorobą zawodową wskazując, że WWPW wynosi 94,10% oraz, że podstawę wymiaru obliczono przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy przez 666,96 zł tj kwotę bazową. Renta została powiększona o połowę emerytury /k.4.5 akt emerytalnych'.

W dniu 23.05.2011 r M. S. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru świadczeń wraz z nową dokumentacją na okoliczność osiąganego wynagrodzenia tj za

świadczeniami o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 9.05.2011 r sporządzonymi przez (...) S.A w O. -następcę prawnego Zakładów (...) obejmujące lata1976-1988 /k.61-67 akt emerytalnych/.

Po rozpoznaniu wniosku ZUS decyzją z dnia 30.05.2011 r znak: (...) na podstawie art. 111 ustawy z dnia 17.12.1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2009 r nr 153 poz i 227 z późn.zm) odmówił skarżącej prawa do przeliczenia podstawy wymiaru. Jednocześnie na skutek dokonanej analizy dokumentacji wnioskodawczyni zgromadzonej w aktach ustalił, że dotychczasowa wysokość emerytury została obliczona nieprawidłowo i wydał zaskarżone decyzje, które stały się przedmiotem niniejszego postępowania sądowego /akta emerytalne wnioskodawczyni/.

Wykonując zarządzenie Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 29.12.2011 r w sprawie sposobu wyliczenia emerytury M. S. organ rentowy wyjaśnił, że wniosek o przyznanie emerytury wnioskodawczyni złożyła w dniu 9.05.1997 r nie przedkładając dodatkowych dokumentów pozwalających na zastosowanie

obowiązującej kwoty bazowej w dniu przyznania emerytury. Przyjmując zatem wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z renty należało przyjąć kwotę bazową obowiązującą przy rencie. Tymczasem błędnie przyjęto wwpw z renty, a kwotę bazową z dnia przyznania emerytury w Oddziale ZUS w O. (decyzja z dnia 22.05.1997 r). Błąd ten został powielony podczas przejmowania wypłaty od dnia 1.02.1999 r (decyzja z dnia 21.01.1999 r) w Oddziale ZUS w R..

Dalej ZUS wskazał, że błąd ten został skorygowany zaskarżonymi decyzjami. Pierwsza wersja prawidłowego wyliczenia została zawarta w decyzji z dnia 7.06.2011 r. Zostało zastosowane wwpw 94,10% z renty: przy rencie i przy emeryturze i takiej samej kwoty bazowej 717,16 zł - wysokość wyniosła na dzień 1.05.1997 r emerytury E - 414,12 zł po waloryzacjach od 1.07.2011 r - 1078,26 zł, a renty PC - 1.05.1997 r - 310,59 zł, po waloryzacjach od dnia 1.07.2011 r - 784,26 zł, po podwyższeniu do 60% podstawy wymiaru 1054,21 zł. Ostatecznie

do wypłaty została ustalona kwota w wysokości 1605,37 zł tj renty - 527,11 zł i cała emerytura w wysokości 1078,26 zł. Z kolei w decyzji z dnia 10.06.2011 r wykazano wersję z zastosowaniem wwp 94,10% przy rencie, a przy emeryturze wwp 88,84%. wynagrodzenie z 10 lat 1978-1987 i kwotę bazową na dzień przyznania emerytury tj 1.05.1997 r- 985,32 zł i wysokość renty - 1.05.1997 - 310,59 zł, po waloryzacjach od dnia 11.07.2011 r - 784,26 zł po podwyższeniu do 60% podstawy wymiaru - 1054,21 zł, emerytury 1.05.1997 r - 550,38 zł, po waloryzacjach od 07.2011 r - 1 125,33 zł. Łączna kwota do I wypłaty wynosi 1652,44 zł tj i część renty - 527,11 zł i cała emerytura w wysokości 1125,33 /k.20,21 akt sądowych/.

Słuchana w charakterze świadka M. G. zeznała, że w ZUS Oddział R. I praktyką jest, iż pracownik na sali obsługi klienta udziela pełnej informacji ustnej o skutkach nie przedłożenia nowych dokumentów w zakresie wynagrodzenia. W przypadku, gdy rencista i składa wniosek o przyznanie emerytury obowiązkiem jest analiza całości dokumentów oraz przyjęcie do podstawy wyliczenia świadczenia wynagrodzenia jakie żąda ubezpieczony. Obowiązkiem pracownika jest również poinformowanie ubezpieczonego, że zostanie przyjęta podstawa renty lub świadczenie zostanie na nowo ustalone w przypadku wykazania wynagrodzenia z wymaganej ilości lat. Kolejno zeznała, że decyzje z dnia 7.06.2011 r to decyzje wydane z urzędu w celu skorygowania błędu popełnionego przez ZUS w B.. Błąd dotyczył niewłaściwie przyjętej kwoty bazowej do wyliczenia emerytury. Decyzje zostały wydane w oparciu o art. 114 ust 1 ustawy emerytalno-rentowej i zarówno do wyliczenia podstawy wymiaru części socjalnej została przyjęta kwota bazowa z daty przyznania prawa do renty /k.36,37 akt sądowych/.

W wykonaniu wezwania Sądu z dnia 22.03.2012 r /k.37 akt/, Zakład Ubezpieczeń Społecznych o dokonanie trzech symulacyjnych wyliczeń wysokości emerytury przyznanej decyzją z dnia 22.05.1997 r od 1.05.1997 r przy przyjęciu do wyliczenia podstawy wymiaru kwoty bazowej przyjętej do wliczenia renty, natomiast do

wyliczenia „części socjalnej” kwoty bazowej z daty przyznania prawa do emerytury oraz wyliczenie jak kształtowałyby się wysokość przyznanej emerytury na dzień wydania decyzji z 7.06.2011 r w przedmiocie ustalenia wysokości emerytury i drugi wariant o wyliczenie emerytury przy przyjęciu do jej wyliczenia wynagrodzenia z kolejnych 8 lat kalendarzowych najkorzystniejszych wybranych z ostatnich 17 lat przy uwzględnieniu wynagrodzenia istniejącego w dyspozycji organu rentowego w dniu wydania decyzji o przyznaniu prawa do emerytury tj 22.05.1997 r oraz przedłożonych druków Rp w dniu 23.05.2011 r i wyliczenie wysokości tej emerytury, poczynając od 1.05.1997 r przy przyjęciu wyliczonego wwpw z 8 najkorzystniejszych lat i kwoty bazowej do całości świadczenia z maja 1987 r i ustalenie wysokości tej emerytury do całości świadczenia z maja 1997 r i ustalenie wysokości tej emerytury na dzień wydania decyzji z 7.06.2011 r oraz wyliczenia emerytury przyznanej od 1.05.1997 r na dzień wydania decyzji z 22.05.1997 r przy przyjęciu do jej wyliczenia wwpw z renty kwoty bazowej do wyliczenia podstawy wymiaru z renty i kwoty bazowej do przeliczenia części socjalnej z daty przyznania prawa do emerytury i ustalenie wysokości tej emerytury również na dzień wydania decyzji z 7.06.2011 r, ZUS wskazał, odnosząc się do wariantu I, iż do obliczenia wysokości emerytury przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z renty tj 94,10% oraz kwotę bazową z daty przyznania renty - 717,16 zł. Wysokość emerytury po waloryzacjach na dzień wydania decyzji z dnia 7.06.2011 r wyniosłaby brutto 1078,26 zł, co do wariantu II wskazał, że do obliczenia wysokości emerytury przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 90,58% ustalony z 8 kolejnych lat kalendarzowych tj z lat 1980-1987 wybranych z ostatnich 17 lat przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę przy uwzględnieniu wynagrodzenia istniejącego w dyspozycji organu rentowego w dniu wydania decyzji o przyznaniu prawa do emerytury oraz zaświadczenia Rp-7 z dnia 9.05.2011 r oraz kwotę bazową z daty przyznania prawa do emerytury - 985,32 zł i wysokość emerytury po waloryzacjach na dzień wydania decyzji z dnia 7.06.2011 r wyniosłaby 1138,07 zł brutto i końcowo odnosząc się do wariantu III wskazał, że do obliczenia wysokości emerytury przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty tj 94,10% oraz kwotę bazową z daty przyznania renty - 985,32 zł. Wysokość emerytury po waloryzacjach na dzień, wydania decyzji z dnia 7.06.2011 r wyniosłaby 1163,54 zł brutto /k.41 akt sądowych/.

Z kolei w wykonaniu ponownego zarządzenia Sadu o prawidłowe wyliczenie wariantu, gdzie do obliczenia wysokości emerytury przyjmuje się wwpw z renty oraz kwotę bazową z renty do wyliczenia podstawy wymiaru, a do wyliczenia części socjalnej kwoty bazowej z daty przyznania emerytury, organ rentowy wskazał, że do obliczenia wysokości emerytury przyjęto wwpw z renty 94,10%, kwotę bazową z renty do wyliczenia podstawy wymiaru - 717,76 zł oraz do wyliczenia części socjalnej kwotę bazową z daty przyznania emerytury - 985,32% oraz, że wysokość emerytury po waloryzacjach na dzień wydania decyzji z dnia 7.06.2011 r wyniosłaby 1113,52 zł /k.58 akt sądowych/.

Na rozprawie w dniu 3 lipca 2012 r pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł o wypłatę emerytury w wysokości ustalonej przez ZUS w B.. Oświadczył również, że przeliczenie dotyczące renty jest prawidłowe /k.62 akt sądowych/.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o powołane dowody z akt emerytalnych wnioskodawczyni i akt sądowych oraz z zeznań świadka M. G..

Odwołanie częściowo jest zasadne.

Niespornym jest, że decyzją z dnia 16.09.1980 r Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przyznał wnioskodawczyni M. S. prawo do renty w związku z chorobą zawodową od dnia 13.08.1980r, przyjmując do ustalenia podstawy wymiaru renty wynagrodzenie wnioskodawczyni z okresu 12 miesięcy tj od 1.06.1979 r do 31.05.1980 r na podstawie sporządzonego przez Zakłady (...) zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach z dnia 17.07.1980 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia z tego okresu wyniósł 94,10%, a kwota bazowa po wprowadzeniu takiego składnika 666,96 zł. \

Poza sporem również jest, że ZUS decyzją z dnia 22.05.1997 r po rozpoznaniu wniosku z dnia 9.05.1997 r przyznał wnioskodawczyni wcześniejszą emeryturę

od 1.05.1997 r (w związku z ukończeniem 55 lat), wskazując w decyzji, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (WWPW) wynosi 94,10% oraz, że podstawę wymiaru obliczono przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy

przez 936,05 zł tj kwotę bazową. Z treści decyzji wynika, iż wysokość świadczenia została ustalona w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17.10.1991 r o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U nr 104 poz 450 z późn.zm).

Przepis art. 7 ust 1 pkt 1 cytowanej ustawy stanowił, iż podstawę wymiaru emerytury lub renty stanowiła ustalona w sposób określony w ust 5 i 6 przeciętna zwaloryzowana kwota wynagrodzenia lub dochodu, która stanowiła podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 8 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 17 lat kalendarzowych, jeżeli wniosek o świadczenie zostanie zgłoszony do dnia 31 grudnia 1997 r., Zgodnie zaś z przepisem art. 8 ust 1 w/w ustawy podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty inwalidzkiej na podstawie przepisów wymienionych w art. 1, stanowiła:

1. podstawa wymiaru renty inwalidzkiej - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty inwalidzkiej albo
2. podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 7.

Należy zauważyć, że przepis art. 8 odpowiada swoją treścią obowiązującemu obecnie przepisowi art. 21 ust 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U z 2009 r nr 153 poz 1227 z późn.zm).

Z brzmienia ust 1 pkt 1 i 2 powołanego przepisu art. 21 wynika, iż podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy stanowi podstawa wymiaru renty w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty z zastrzeżeniem art. 15 ust 5, albo podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15.

Ustawa o emeryturach i rentach z FUS od 1 lipca 2004 r rozstrzyga również kwestię kwoty bazowej służącej do obliczenia wysokości świadczenia w sytuacjach z art. 21 ust 1 pkt 1 i ust 2.

Zgodnie bowiem z przepisem art. 53 ust 3 w/w ustawy emerytalno-rentowej emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury.

Z kolei ust 4 art. 53 stanowi, że ust. 3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Brzmienie art. 53 ust 3 jednoznacznie zatem wskazuje, że przy obliczaniu emerytury, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru ustalonej dawniej renty z tytułu niezdolności do pracy powinno stosować się kwotę bazową ostatnio (tj pierwotnie) przyjęta do ustalenia podstawy wymiaru. Natomiast aktualną kwotę bazową powinno przyjąć się wówczas, gdy zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczeń (renty), których podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub też w razie obliczenia wysokości emerytury od podstawy wymiaru ustalonej na nowo w myśl art. 15 (art. 21 ust 1 pkt 2). Przed 1 lipca 2004 r w kwestii stosowania kwoty bazowej wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29.10.2002 r, III UZP 7/02 (OSNPUSiSP 2003, nr 2, poz 42), wyrażając w niej pogląd, który Sąd Okręgowy w pełni podziela, a mianowicie, że do obliczenia części socjalnej emerytury, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru wcześniej ustalonej renty z tytułu niezdolności do pracy (art. 21 ust I pkt 1) stosuje się kwotę bazową obowiązującą w dniu złożenia wniosku o tę emeryturę. Reguła ta została podtrzymana w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18.10.2006 r I UZP 2/06. Należy również mieć na uwadze postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 1999 r III ZP 1/99, w uzasadnieniu, którego SN stwierdził że dla obliczenia wysokości emerytury przyznawanej w 1997 r osobie, która uprzednio miała przyznaną rentę inwalidzką przyjmuje się podstawę wymiaru tej renty w wysokości uwzględniającej ostatnią waloryzację, przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dacie zgłoszenia wniosku o emeryturę, ponieważ ani art. 8 ust. 1 pkt 1 ani

art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent nie upoważnia do stosowania innych zasad ustalania kwoty bazowej.

W ocenie Sądu mając na uwadze tak utrwalone orzecznictwo oraz fakt, że wnioskodawczyni po przyznaniu prawa do renty pozostawała w zatrudnieniu do 31.01.1988 r., jednoznacznie należy przyjąć, iż przy obliczeniu wysokości

emerytury decyzją z dnia 22.05.1997 r. należało uwzględnić, w tzw części socjalnej kwotę bazową z daty złożenia wniosku o emerytury.

Nie ulega wątpliwości, że na podstawie przepisu art. 114 ust 1 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, który obowiązywał do 8.03.2012 r organ rentowy miał możliwość z urzędu ponownego ustalenia wysokości świadczenia, w przypadku, gdy okazało się, że przedłożone dowody nie dawały podstaw do ustalenia prawa do emerytury lub renty albo ich wysokości. Z kolei przepis art. 194a ustawy emerytalno-rentowej przewiduje „dorównanie” do 100% ówczesnej kwoty bazowej.

Kwota bazowa na dzień przyznania wnioskodawczyni prawa do emerytury wynosiła 936,05 zł. Po zwaloryzowaniu zaś stanowi kwotę 985,32 zł (zeznania M. G. k. 37 akt sądowych/.

Wyliczenie dokonane przez organ rentowy zgodnie z zarządzeniem z dnia 22.03.2012r /k.37 akt sądowych/ wykazało, że wysokość emerytury wnioskodawczyni po waloryzacjach na dzień wydania decyzji z dnia 7.06.2011 r przy przyjęciu do obliczenia wysokości emerytury wwpw z renty - 94,10%, kwotę bazową z renty do wyliczenia podstawy wymiaru - 717,76 zł oraz do wyliczenia części socjalnej kwotę bazową z daty przyznania emerytury -985,32 zł, która to kwota została ustalona na skutek zwaloryzowania z kwoty 936,05 zł (kwota bazowa na dzień przyznania emerytury w 1997 r) wyniosłaby 1113,52 zł.

Z tych względów Sąd na podstawie art. 47714 § 2 kpc orzekł jak w pkt I sentencji tj zmienił zaskarżoną decyzję ZUS z dnia 7.06.2011 r znak (...) w ten sposób, że nakazał organowi rentowemu uwzględnienie do wyliczenia świadczenia emerytalnego M. S. w tzw części socjalnej kwotę bazową z daty złożenia wniosku o emeryturę tj 985,32 zł.

Odnosząc się do decyzji z dnia 10.06.2011 r znak: (...), to decyzję tą należy ocenić jako prawidłową. Organ rentowy miał prawo do ustalenia podstawy z kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w czasie 20 lat przed przejściem na emeryturę tj z lat 1978-1987 z zastosowaniem obowiązującej w dacie przyznania emerytury w 1997 r kwotę bazową - 985,32 zł ,a więc w wysokości po podwyższeniu do 100%. Na taki sposób ustalenia wysokości emerytury niewątpliwie pozwala stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 15.02.2006 r, II UZP 16/05, które pozwala na ponowne ustalenie wysokości emerytury, tak jakby była obliczona po raz pierwszy, jeżeli nawet po uprawomocnieniu się decyzji przyznającej to świadczenie, zostaną przedstawione nowe dowody uzasadniające obliczenie podstawy wymiaru w myśl art. 15 ust 1 lub ust 6 w zw z art. 21 ust 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Nie ulega wątpliwości, że w takim przypadku ustalenie podstawy wymiaru emerytury nie może już nastąpić w oparciu o przepisy ustawy o rewaloryzacji, lecz musi nastąpić w oparciu o obowiązującą ustawę o emeryturach i rentach z FUS. Pomimo tego, że wskaźnik wwpw ustalony z 10 lat jest niższy od poprzednio ustalonego, to wyliczona kwota emerytury w wysokości 1125,33 zł jest wyższa od wyliczonej przez ZUS w piśmie z dnia 17.06.2012 r /k.58 akt sądowych/.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 kpc oddalił odwołanie od decyzji z dnia 10.06.2011 r znak: (...) ustalającej wysokość bieżącej emerytury (pkt II sentencji).

Na rozprawie w dniu 3 lipca pełnomocnik wnioskodawczyni oświadczył, że prze

liczenie dotyczące przysługującej M. S. renty uważa za prawidłowe.

Wobec powyższe wydanie wyroku w części dotyczącej decyzji z dnia 7.06.2011 r znak: (...)oraz decyzji z dnia 10.06.2011 r znak: (...) stało się zbędne.

Zgodnie z przepisem art. 355. § 1 kpc Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Z tych względów na podstawie powołanego przepisu orzeczono jak w pkt III sentencji”.

Wyrok powyższy w części, „ w zakresie w jakim Sąd nakazał uwzględnienie do wyliczenia świadczenia emerytalnego w tzw. części socjalnej kwotę bazową z daty złożenia wniosku o emeryturę tj 985 32 zł”, apelacją do Sądu II instancji zaskarżył pozwany ZUS Oddział w R., zarzucając iż w tej części jego wydanie nastąpiło z naruszeniem prawa materialnego przy wskazaniu na art. art. 53 i 21 ust. 1 pkt 2 ustawy z 17 grudnia 1998e, o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wniósł o zmianę wyroku, poprzez oddalenie odwołania „w tej części”:

W uzasadnieniu apelujący podniósł iż „ Sąd Okręgowy w Rzeszowie , wyrokiem z dn.03.07.2012r. w pkt I zmienił decyzję ZUS z (...) w ten sposób, że nakazał organowi rentowemu uwzględnienie do wyliczenia świadczenia emerytalnego M. S. w tzw. części socjalnej kwotę bazową z daty złożenia wniosku o emeryturę tj. 985,32 zł. w pkt II wyroku - oddalił odwołanie od decyzji z dn.10.06.20Hr , ustalającej wysokość bieżącej emerytury , zaś w pkt III - umorzył postępowanie w pozostałym zakresie.

Powyższe orzeczenie zdaniem organu rentowego nie jest trafne, w części w jakiej Sąd I instancji nakazuje ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego z uwzględnieniem ,w tzw. części socjalnej, kwoty bazowej obowiązującej w dacie złożenia wniosku o emeryturę, tj.985,32zł.

Sąd Okręgowy -Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych niesłusznie przyjął bowiem, że w przypadku wyliczenia emerytury , przyznanej w maju 1997r.zastosowanie znajduje art.53 ust.3 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS, w brzmieniu obowiązującym przed 01.07.2004r., a precyzując w kwestii dotyczącej stosowania kwoty bazowej. Przy czym Sąd wskazał na treść uchwały Sądu Najwyższego z dn.29.10.2002r. (a którą Sąd I instancji w pełni podziela), wyrażającą pogląd, że przy ustalaniu , na podstawie art.53 ust.1 ustawy z 17.12.98r. o emeryturach i rentach z FUS - wysokość emerytury osoby, która miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy i która żąda przyjęcia za podstawę wymiaru emerytury podstawy wymiaru renty(art.21 ust.1 tej ustawy) składnik emerytury wynoszący 24% kwoty bazowej oblicza się na podstawie kwoty bazowej obowiązującej w dacie zgłoszenia wniosku o emeryturę. Uchwała Sądu Najwyższego z dn.29.10.2002r. odnosi się do treści art.53 ust.1 ustawy z 17.12.1998r.o emeryturach i rentach z FUS, podczas gdy emeryturę (ze względu na osiągnięcie 55 lat życia) wnioskodawczyni przyznano na podstawie przepisów ustawy z dn.14.12.1982r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin(Dz.U Nr 40,poz.267 ze zm.) a podstawę wymiaru obliczono w oparciu o przepisy z 17.10.1991r.o rewaloryzacji emerytur i rent (Dz.U Nr 104,poz.450 ze zm.- modyfikujące przepisy ustawy z 14.12.1982r.o

zaopatrzeniu emerytalnym pracowników . Przepisy obowiązujące w dacie zgłoszenia wniosku o emeryturę , czyli w maju 1997r., a szczególności art.8 ust.1 ustawy o rewaloryzacji... przewidywały, że w przypadku emeryta, który miał wcześniej ustalone prawo do renty m.in. z tytułu choroby zawodowej, podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru renty(po waloryzacjach i rewaloryzacji) lub podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art.7.

W przypadku przyjęcia za podstawę wymiaru emerytury -dotychczasowej podstaw

wymiaru renty , przy obliczaniu świadczenia stosowano dotychczasową kwotę

bazową- i w podstawie wymiaru i części socjalnej, a to zgodnie z art. 7 ust.5 i art.10 ust.1 pkt 1 ustawy z 17.10.1991r. o fawaloryzacji emerytur i rent...

wnioskodawczym ,składając wniosek o emeryturę w maju 1997r., nie przedkładała żadnej nowej Dokumentacji zarobkowej . Ustalenie zatem wysokości emerytury , na dzień przyznania prawa do inierytury, nastąpiło poprzez przyjęcie za podstawę wymiaru emerytury-podstawy wymiaru renty i Dotychczasowej kwoty bazowej , z tym że kwota bazowa (na podstawie art.194a ustawy z 17.12.1998r. o [emeryturach i rentach z FUS)wzrosła z kwoty 666,96 zł do kwoty 717,16zł. Taką kwotę bazową Zastosowano także do obliczenia tzw. części socjalnej świadczenia.

W przypadku ustalenia wysokości emerytury na podstawie przepisów ustawy z 17.10.1991r. o rewaloryzacji emerytur i rent... nie sposób stosować treści uchwały Sądu Najwyższego z dn.29.10.2002r., wydanej na tle przepisów ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS , podczas gdy przepisy tej ustawy wskazują inny sposób obliczenia podstawy wymiaru świadczenia(tj. z 10 kolejnych lat kalendarzowych lub 20 lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu).

Mając na uwadze powyższe, apelacja organu rentowego jest konieczna i w pełni uzasadniona.”

Sąd II instancji zważył co następuje:

Apelacja , jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu.

Ostatecznie istotą sprawy jest wysokość należnej M. S. emerytury. W istocie jednak problem sprowadzał się do przesądzenia, czy decyzja wydana przez ZUS Oddział w B. przyznająca wnioskodawczyni prawo do emerytury w części dotyczącej wielkości kwoty bazowej, dotknięta była błędem.

Przypomnieć wypadnie, że wnioskodawczyni, na co wskazano we wstępnej części uzasadnienia, przed nabyciem uprawnienia do emerytury pobierała świadczenie rentowe w związku z chorobą zawodową.

Zdaniem tut. Sądu Apelacyjnego, w składzie orzekającym w niniejszej sprawie, decyzja przyznająca wnioskodawczyni prawo do emerytury była prawidłowa, pomimo braku - na który wskazuje strona pozwana - dołączenia do wniosku o jej przyznanie, nowej dokumentacji płacowej.

Obowiązująca bowiem w tym czasie wykładania prawa dawała podstawę do obliczenia wysokości emerytury, przyznanej w oparciu o przepisy ustawy z 17 października 1991r. o waloryzacji emerytur i rent... (Dz. U. nr 104, poz. 450) w sytuacji kiedy osoba miała uprzednio prawo do świadczenia rentowego, przy przyjęciu podstawy wymiaru tej renty w wysokości uwzględniającej ostatnią waloryzację, jednakże przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dacie zgłoszenia wniosku o emeryturę, a to z tej przyczyny że zarówno przepis art. 8 ust. 1 pkt 1 jak również art. 10 ust. 1 pkt 3 tejsz ustawy o waloryzacji emerytur i rent nie upoważniał do stosowania innych zasad ustalania kwoty bazowej (vide: uzasadnienie postanowienia SN z 3 marca 1999r, III ZP 1/99 – wydanego w stanie faktycznym w istocie identycznym jak w niniejszej sprawie).

Powyższe pozostaje jednak w sprawie bez znaczenia, z uwagi na brak apelacji wnioskodawczyni.

Powracając w tym miejscu do apelacji, przyjdzie przypomnieć, że kwestionuje ona wyłącznie rozstrzygnięcie zawarte w pkt I wyroku – co oznacza, że akceptuje pozostałe dwa rozstrzygnięcia zawarte w pkt II i III , i co należy zaakcentować odnosi się między innymi do decyzji wydanej 10 czerwca 2011r. dotyczącej emerytury i ostatecznie ustalającej jej wysokość na kwotę 1125, 33 zł.

Zaskarżona zatem część wyroku, dotyczy decyzji ustalającej wysokość emerytury wcześniejszą decyzją wydaną 7 czerwca 2011r. , która jak się zdaje, została uchylona kolejną decyzją ustalającą tę wysokość na inną kwotowo wyższą wartość, i która to decyzja została utrzymana w mocy, poprzez zapis zawarty w pkt II wyroku nie zakwestionowany apelacją.

Powracając jednak do rozstrzygnięcia zawartego w pkt I wyroku, konieczne jest odnotowanie, iż Sąd nakazał obliczenie wysokości emerytury należnej wnioskodawczyni według wariantu symulacyjnego wskazanego przez organ rentowy

w piśmie z 17 czerwca 2012r. zalegającym w aktach sprawy (k. 58), na co zwrócono uwagę wyżej i według to którego wyliczenia kwota emerytury wynosi 1 113, 52 zł.

Przyjmując nawet ewentualność, że druga z decyzji wydanej przez organ rentowy ustalająca wysokość emerytury należnej wnioskodawczyni ostatecznie na kwotę

1 125 33 zł, nie uchyliła wcześniejszej z daty 7 czerwca 2011r. określającej tę wysokość, przy innym sposobie przeliczenia (na kwotę 1 078 26 zł) lecz, wobec nie zaskarżenia tej ostatniej nie sposób nie przyjąć, że musi ona pozostać w obrocie prawnym i w konsekwencji podlegać wykonaniu.

W tym miejscu jawi się konieczne stwierdzenie dotyczące apelacji w ogóle – że strona nie może zaskarżyć orzeczenia które jest dla niej korzystne, pomimo ,że przepisy ustawy cywilnej procesowej dotyczące apelacji, wprost nie zawierają uregulowania tyczącego wymogu istnienia interesu strony w zaskarżeniu wyroku Sądu I Instancji (vide: postanowienie SN z 5 września 1997r. III SKN 152/97 oraz uzasadnienie uchwały SN z 21 czerwca 2012r. III CZP 35/12).

Niemniej jednak, omawiana ustawa w art. 370 zawiera nakaz odrzucenia apelacji, wskazując sytuacje dające do tego podstawę, wśród których wymienia apelację

„ z innych przyczyn niedopuszczalną”.

W ocenie tut. Sądu Apelacyjnego w składzie orzekającym w niniejszej sprawie, apelacja strony pozwanej jest niedopuszczalna z tej przyczyny, że po stronie apelującego ZUS nie występuje interes prawny w kwestionowaniu wyroku Sądu I instancji w części zaskarżonej - odnoszącej się do rozstrzygnięcia zawartego w pkt I.

Powyższe wynika z przytoczonych wyżej wartości, tyczących ostatecznie obliczonej kwoty emerytury wnioskodawczyni, co wynika z prostego porównania - wielkość w złotych: 1 113 52 zł i 1 125,33 zł .

Ustalenie wysokości emerytury przez organ rentowy na kwotę 1 125,33 decyzją prawomocną z 10 czerwca 2011r. w sposób oczywisty wskazuje na nieistnienie po jego stronie interesu w zaskarżeniu (gravamen) tej części rozstrzygnięcia Sądu I instancji zawartego w zaskarżonym wyroku, który nakazuje obliczenie wysokości emerytury w niższej kwocie bo wynoszącej 1 113 52 zł.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w wyroku stosownie do przepisu

art. 370 w zw. z art. 373 kpc.

(...)

(...)

(...)